

denne efter § 34 i den nu for Danmark gjældende Lov af 28de December 1836 i visse Tilfælde gjøres til Gjenstand for Rettergang, og ligeledes kan Bjergningskontraktens Netskyldighed ogsaa gjøres til Gjenstand for Fortolkning og Afgjørelse ved Rettergang, hvorimod det efter det særlige bornholmste Regulativ har sit Beroende ved, hvad Amtmanden i saa Henseende bestemmer. Det er denne Bestemmelse, som har stødt de Fleste mest, fordi der deri synes at ligge en Vilkaarlighed, som man i vor Tid ikke finder forenelig med hele vort administrative System. Det forekommer mig, at man heri finder ligesom en Bevning fra Lehnstiden, der har bibeholdt sig til vore Dage, og der, som sagt maa skønnes mindre at passe til vort hele System, saaledes som vi nu ere indvrettede med Hensyn til vor Administration i det Hele. Der har været en meget uheldig Bestemmelse i det bornholmste Regulativ, som forresten senere er ophævet ved en Rancellistkrivelse, nemlig den, at Bjergerne, navnlig Forbjergene, skulle møde personlig. Da det imidlertid blev almindelig erkjendt, at dette var uhensigtsmæssigt og næsten uigjennemførligt, saa fik man ved en senere Tillemplingsbestemmelse i en Rancellistkrivelse udvirket, at der ogsaa kunde komme Andre i Vedkommendes Sted, og da navnlig saadanne, som stode indegaaende paa den saatte Bjergningsmandsliste. Dernæst er der Noget i det særlige bornholmste Regulativ, som handler om Forbjergere, deres Forretninger og Virksomhed. Det er deri bestemt, at Borgerkapitainerne i Kjøbstæderne og Sandemændene udenfor Kjøbstæderne — hvilke Sidste jo svare til, hvad vi i det øvrige Danmark benævne Sognefogder — bestandig skulle være Forbjergere. Dette er nu i mine Tanker ikke nogen heldig Bestemmelse, thi derved vedblive de at være Forbjergere, saa længe som de leve, kort sagt, saa længe som Borherre under dem Livet; men jeg tror dog, at det kan siges med Rette, at der til at foretaa noget Saadant, til at være Forbjergere, baade udtræves sagtyndig Dygtighed og en vis Kraft og Hvirighed hos Manden, for at han skal kunne opfylde denne Post. Der er desuden den Mærkelighed ved dette Forhold, at Borgerkapitainerne, som efter Reglementet skulle være Forbjergere i Kjøbstæderne, ikke eksistere mere, eftersom de ere blevne afløst ved Omordningen af Bornholms Væbning i 1868, og jeg har ikke kunnet finde nogen senere Bestemmelse, Ministerresolution eller Lignende, som foreskriver, hvad der skulde træde istedetfor den; det er muligt, at der findes en saadan Bestemmelse, men jeg har ikke kunnet finde Noget herom. — Naar jeg nu skal tillade mig at gaa videre, saa skal jeg for ikke at være vidtløftig gjøre det meget kort og antydningvis. Jeg skal da tillade mig

at fremhæve, at Bestemmelserne og Entelthederne om, hvorledes Bjergningen skal udføres af Bjergningsmandskabet, ere langt fuldstændigere og mere udprægede i den almindelige Lov, ligesom ogsaa Bestemmelserne om Bagthold paa Stranden ere fuldstændigere og udsørligere i den almindelige Lov end i det særlige Reglement. Med Hensyn til det bjergede Skibsmandstabs Forpleining, Sygehjælp og Hjemsendelse indeholdes der næsten ingen Bestemmelser i det særlige Reglement, hvorimod der i saa Henseende findes tilsvarende Bestemmelser i den almindelige Lov, hvilket ogsaa gjælder med Hensyn til Søforklaring, Soldopsyn, Quarantænevæsen, Auktioner, Konditioner og Runds-gjærelser for disse Auktioner, samt Inkassationer. Endvidere fattes der i det særlige bornholmste Reglement Straffebestemmelser, som navnlig findes i den almindelige for Danmark gjældende Forordning, §§ 37—40. — I Korshed er Resultatet af de Overveielser, som jeg har tilladt mig at anstille — skjøndt jeg ikke er gaaet ind paa alle Enteltheder, da dette vilde være for vidtgaende — dette, at det for Bornholm gjældende Reglement er stærkt lappet, nemlig ved omtrent 30 Stykker nyere tillempeede Bestemmelser, dels ved Rancellistkrivelser og dels ved Ministerresolutioner og deslige, men at der desuagtet endnu findes efter mit Begreb adskillige uheldige Bestemmelser i det Bestaaende, og at det er uheldigt, at man i mangfoldige Tilfælde ikke har tilstrækkelig Veiledning i det for Bornholm gjældende Regulativ, eftersom man dels maa henholde sig til Analogien af Loven af 1836 og dels til denne Lov selv. Det vil jo allerede skønnes af, at der i det særlige Regulativ kun findes 19 Paragrafer, medens der i den almindelige Lov af 1836 findes 40, at den førstnævnte formentlig med Hensyn til Fuldstændighed og Grundighed ikke kan være saa udførlig som den sidstnævnte. — Med disse Bemærkninger skal jeg slutte. Jeg er forberedt paa, at der vil ske Indvendinger mod Sagen, saaledes, at jeg vistnok vil faae Anledning til endnu engang idetmindste at forlange Ordet og komme tilbage dertil, men foresøbig skal jeg indskrænke mig til, hvad jeg nu har anført.

Justitsministeren (Mellermann): Det er ikke benegtet fra nogen Side, at det ældre bornholmste Strandingregulativ af 1785 har forskjellige Brøst og Mangler, men ikke desto mindre er det jo dog saa, at, da jeg i Anledning af det Andragende, denne Sag vedrørende, som blev henviset til Ministerens Afgjørelse i forrige Session, indhentedes Erklæringer fra de lokale Myndigheder paa Den, navnlig fra Amtmanden og Amtsrådet, som der fra begge Steder den Erklæring, at man fravaabede for Liden, og før en almindelig Om-